

El hijo de la novia

Juan José Campanella, 2001

Pel·lícula impecable que ens anima a continuar creient en l'excel·lència del cinema argentí actual

Rafael Belverde és un home de quaranta anys que no troba el seu lloc a la vida. La seva personalitat obsessiva el porta a creure constantment que quan ell s'aturi el món es desfarà, i tanmateix mai no aconsegueix realitzar el que desitja ni el que s'espera d'ell. No té ideals personals i viu ofegant-se en un restaurant fundat pel seu pare, el qual no deixa de transmetre-li la il·lusió pel negoci. El frenètic ritme de vida l'ha portat ja a un divorci, a no saber gaudir de la seva filla i a perdre progressivament els seus amics. D'altra banda, l'egoisme i la por el porta a refusar qualsevol major compromís emocional amb la seva actual núvia i, a més a més, el porta a no visitar des de fa més d'un any la seva mare ingressada en un geriàtric per Alzheimer. Vaja!, que només vol que el deixin en pau i fer-se escàpol tot imaginant-se que és *El Zorro*, com quan era petit. De cop i volta, una sèrie de fets inesperats l'obligaran a replantejar-se de dalt a baix tota la seva vida.

Alquímia argentina

Comèdia, melodrama, tragicomèdia. La crítica no es posa d'acord en el gènere on cal ubicar *El hijo de la novia*. Segurament es tracta d'un bon senyal: les bones pel·lícules són sempre

inclassificables! Tanmateix, molts estan d'acord en afirmar que *El hijo de la novia* és la condensació del millor cinema argentí. Hi trobem els lúcids diàlegs de *Martin Hache*, amb majors subtileses dramàtiques i menys fatalismes masculistes. Hi trobem també la nostàlgia de *Sol de otoño*, però amb més sobrietat. Hi ha la poesia d'*El lado oscuro del corazón*, però sense excessos. I finalment, no deixa d'haver-hi les característiques pinzellades d'ironia argentina sobre la pròpia realitat política i social.

D'emocions universals

La clau es troba, evidentment, en un guió molt ben elaborat, sense cap esquerda. Treballat fins al detall més ínfim i on s'hi entrelliguen magistralment els elements bàsics del cinema: la tragèdia, comèdia, el drama i la ironia. A partir d'una anècdota, que dóna títol a la pel·lícula, el film parla de la crisi personal del seu protagonista, de les seves relacions i frustracions. En poc més dels quinze minuts inicials es comença un *tour de force* emocional que omple de vida la sala. De vida en el sentit literal. Es fa riure i emocionar l'espectador fins al punt d'identificar-se en cadascun dels petits trets dels personatges d'una manera tan efectiva com sorprenent.

L'evolució del protagonista, la tranquil·litat progressiva que li permet gaudir de tot allò que el frenesí de la vida anterior li robava, es converteix en la via a través de la qual avança la pel·lícula i amb la qual ens sentim reflectits en més d'una situació.

El hijo de la novia és tot un entramat emocional que difícilment es pot descriure en termes tècnics però que dóna pas a allò que s'anomena cinema en majúscules: parlar de com ens és familiar allò que és universal. Del fracàs, de la hipocresia, de les relacions familiars, de la vellesa, de la religió, dels ideals, de la malaltia, de l'amor, d'aquell amor constant més enllà de la mort que tots i totes necessitem creure, encara que sigui d'amagat.

El director

Juan José Campanella es formà en el cinema i en la televisió a la Universitat de Nova York, on ja va rebre premi al Millor film de ciència ficció i Millor director per *El contorsionista* (1988). El 1991 realitzà el primer llargmetratge, *The Boy who Cried Bitch*, amb el qual participà en importants festivals internacionals de cinema i rebé premis a Itàlia i Espanya. Als Estats Units d'Amèrica ha dirigit diversos capítols de les sèries

televisives *Historias de Vida* (HBO) i *Ley y Orden* (NBC). El 1999 va tornar a Buenos Aires per rodar *El mismo amor, la misma lluvia*, una interessant reflexió sobre la maduresa democràtica d'Argentina de la mà d'un escriptor menor, recentment estrenada a l'Estat espanyol gràcies a l'èxit de *El hijo de la novia*. Des d'aleshores Campanella combina el treball a Argentina i als Estats Units d'Amèrica.

Premi al Millor director Juan José Campanella al Festival de Cine de La Habana i al Festival de Mont-real. Espiga de Plata a Juan José Campanella i Premi del públic al Festival Internacional de Valladolid.

Fitxa tècnica

Equip tècnic

Direcció: Juan José Campanella
Producció: Adrián Suar i Gerardo Herrero
Guió : Juan José Campanella i Fernando Castest
Fotografia : Daniel Shulman
Montatge : Camilo Antolini
So : Carlos Abbate i José Luís Díaz
Música : Angel Illaramendi
Montatge: Camilo Antolini
País: Argentina
Any: 2001
Duració: 126 min.

Equip artístic

Ricardo Darín: Rafael Belvedere
Héctor Alterio: Nino Belvedere
Norma Aleandro: Norma Belvedere
Eduardo Blanco: Juan Carlos
Natalia Verbeke: Naty
Gimena Nóbile: Vicky
Claudia Fontán: Sandra
David Masajnik: Nacho
Atilio Pozzobón: Francesco
Salo Pasik: Daniel

Filmografia

2001
El hijo de la novia
1999
El mismo amor, la misma lluvia
1998
Ni el tiro del final
1991
The Boy who Cried Bitch